



ரமேண்ட் கார்வர் என்னும் அமெரிக்க சிறுகதை எழுத்தாளரை அவரது சிறுகதைகள் பன்னிரண்டதைத் தீர்ந்து தடுத்து மொழிபெயர்த்து வீட்டின் மிக அருகில் மிகப் பெரும் நீர்ப்பரப்பு என்னும் தலைப்பில் ஒரு தொகுப்பை நமக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார்கள் சிவந்திரும் அவரது நண்பர்களும் சிவந்திரும் தாம் சில கதைகளை மொழிபெயர்த்ததோடு ரமேண்ட் கார்வரின் வாழ்க்கை விவரங்களோடு தன் ரசனை சார்ந்த ஒரு நீண்ட முன்னுரையும் தந்துள்ளார். எனக்கு ரமேண்ட் கார்வர் புதிய அறிமுகம். இதற்கு முன்பு திரைப்படம், கவிதை, கதை, கட்டுரை, இரத்தப்பெயர், ரமேண்ட் கார்வரின் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அவரது எழுத்துப் பற்றியும் எழுதும் சிவந்திரும், காலாவதியாகிப் போனதாகக் கருதப்பட்ட யாரைத் தவிர எழுத்தின் மீது திரும்பக் கவனம் வழிகாணாமலானவர் என்று சொல்கிறார். சாதாரண மனிதர்களாகப் பற்றி, அலங்காரமற்ற எளிய சொற்களில் அவர்கள் வாழ்க்கையை, வீட்டுக்குள் அடையாளம் நிழல்கள் சார்ந்தே அவர்கதைகள் எழுதப்பட்டவை என்பதைக் கொண்ட படைப்புகளை அவர் விரும்பியதில்லை என்று சொல்லப்பட்டாலும், அவர்கதைகளில் கார்வரின் வாழ்க்கை அனுபவத்துக்கு அன்னியமான சம்பவங்களோடு மனிதர்களோடு காணப்பட்டவையில்லை. பெரும்பாலும் அவர் வாழ்க்கை அனுபவங்களே ஓட்டிய, அவற்றையே பிரதிபலிக்கும் சம்பவங்களும் மனிதர்களும் தான் அவர்கதைகளில் காணப்பட்டிருக்கின்றன. இது இத்தொகுப்பில் தரப்பட்டவை அவர்கதைகள் மூலதனமாகப் படித்த பிறகுதான் தோன்றுகிறது.

தொகுப்பின் முதல் கதை அடுத்த வீட்டுக்காரர்கள் என்ன கார்வரிடமிருந்து அன்னியப்படுத்தும் ஒன்றாகவே இருந்தது. எதிர்வீட்டில் குடியிருக்கும் ஸ்டோன்ஸ்தம்பதிகள், உறவினர்களைப் பார்க்க வளையிட்டுச் செல்வதாகவும் தாம் இல்லாத போது தம் வீட்டையும், பிணையையும், தாவரங்களையும் மில்லர் தம்பதிகளைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிச் செல்கிறார்கள். அவர்கள் சினிமாவும், மில்லர் தம்பதிகள் வீட்டுக்குள் நுழைந்து ஏதோ தம் வீட்டுப் போல, படுக்கை குளியல் அறை, குளிர் சாதனப் பெட்டி, உணவு, மதுபானங்கள் உடைகள் எல்லாவற்றையும் ஏதோ திறந்த வீட்டில் கொள்ளை அடிக் கவந்தவர்கள் போலத் தான் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் இடையில் தாவரங்களுக்கு தண்ணீர் ஊற்றுகிறார்கள், பிணைக்கும் உணவு தருகிறார்கள் தான், சாதாரண மனிதர்கள் தான். ஆனால், பொறுப்பு, நட்புணர்வு கொண்ட அண்டை வீட்டுக்காரர்களாக இல்லலை.

இரண்டாவது கதவை அவர்கள் யாரும் உன்னுடைய கணவன் இல்லலை. கணவன் ஏரல் ஓபர் அவ்வப்போது நிலையில்லாது மாறும் சிறு நிறுவனங்களில் விற்பனையாளன். மனைவி டோரினின் ஒரு உணவகத்தில் இரவு நேர பணியாளர். ஏதாவது தன் மனைவி தயவில் தின்கக் கிடக்கக் கூமா என்று போகிறான் ஏரல். அங்கு உணவகத்தில் தன் மனைவியின் அங்கங்களைப் பற்றி வாடிக் கையாளர்களிடையே கொச்சையான வர்ணனைகள். வீட்டுக்கு வந்து மனைவியிடம் அவள் எடையைக் குறைக்க வேண்டும், கண்ணாடி முன் நிறுத்தி தினம் எவ்வளவு எடையைக் குறைந்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டுத் தரக்கூடாது. உணவகக் குறை, உடற்பயிற்சி செய் என்று கட்டளைகள். பிறகு உணவகம் சென்று பக்கத்து மஜேயில் இருப்பவரிடம் தன் மனைவியைச் சூட்டிக் காட்டி, “அவளைப் பற்றி என்ன நின்கைக் கீர்ர்கள்? என்று பதிதவேர் ஏரல் கேட்கிறார். பதில் வராமல் போகவே, “அவள் பிரஷ்டத்தைப் பற்றி என்ன நின்கைக் கீர்ர்கள்? என்று கேட்கிறான். இப்படி போகிறது கதவை. இவ்வளவுக்கும் ஏரல் தன் மனைவி டோரினிடம் கதவை ஆரம்பத்திலேயே சொல்கிறான், “நான் தான் உனக்குக் கணவன், அந்த வாடிக் கையாளர்கள் இல்லலை” என்று. அவன் தான் தன் மனைவியின் “பிரஷ்டம் எப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்கிறான் எவனோ ஒரு அன்னியனை. சாதாரண மனிதர்களாகத் தான் கதையில் நுழைகிறார்கள். ஆனால் பின்னால் அவர்களுக்கு என்ன நேரிட்டு விடுகிறது?

மீனாவது கதவை, தொகுப்பின் தலைப்புக் கதவை, இதுவும் என்ன அன்னியப் படுத்து தியது. கணவனுக்கும் மனைவிக் கூம் இடையே ஒரு விரிசல். அது எரிச்சல் கொண்ட சமவாதமாக நீள்கிறது. மணி அடித்து தொலைபேசியை எடுக்கப் போனால், “எடுக்காதே என்று கணவன் தடுக்கிறான். “அந்தப் பெண் சத்தெழுப்பாய் விட்டாள்” என்று காரணம் சொல்கிறான். மனைவிக் கூம் அது கொலையோ, கற்பழிப்போ, என்னவோ, அதில் தன் கணவன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பானோ என்று சந்தேகம். நடந்த விஷயம் கணவன் சொன்னபடி, ஸ்டீவர்ட்டும் அவனது மற்ற மீனற்று நண்பர்களும் மீன் பிபிக் கச்சென்றார்கள். வகைதிரம். காரை எடுத்துக் கொண்டு. இரண்டு மீனற்று நாட்களுக்கு தவேயானதை எடுத்துக் கொண்டு வகைதிரம் சென்று காரை ஒரு இடத்தில் நிறுத்தி ஐந்து மலை திரம் பின்னும் நடந்து நாச்சஸ் ஆற்றின் கரையோரம் தங்க முடிவா செய்தார்கள். சகாக்களில் ஒருவன் சொல்ல, ஒரு பெண்ணின் சடலம் ஆற்றின் கரையோரம் கிடப்பதைப் பார்த்தார்கள். சடலம் ஆற்றில் மிதந்து செல்லாத வாறு ஒரு மரத்தின் அடிவறோடு நலான கயிறறால் கட்டினார்கள். பின்னர் அந்த இடத்திலேயே மூகாமிட்டு, மீன் பிபித்து வறுத்து உருள்கைக் கிழங்கு சமதை து சாப்பிட்டு, சீட்டு விளையாடி, எல்லாம் திட்டமிட்டபடி நடந்தது. பின்னர் கிளம்பும் வளையை வந்ததும் மறுபடியும் நடுஞ் சாலகைக் கு நடந்து வந்து, சாலையோரம் இருக்கும் தொலைபேசியில் இந்த இடத்தில் ஒரு சிறு பெண்ணின் சடலம் இருப்பதாகச் சொல்லி அதிகாரிகள் வரும் வரகைத் திருப்பதாகவும் சொல்லிக் காத் திருக்கிறார்கள்.

இந்த இடம் வந்ததும் கதையைத் தொடர்ந்து பிபிக் கத் தோணவில்லை. ஒன்று அந்த இடத்தை விட்டுவந்த சுவடு திரியாமல் ஓடியிருக்க வேண்டும். இல்லலை, உடனே நடுஞ் சாலகைக் கு வந்து போலீசுக்குத் தகவல் திரியப் படுத்து தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த சடலத்தை மரத்தின் அடிவறோடு கட்டிப் போட்டு மீனற்று நாள் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்ட உல்லாசப் பயணம் வந்தவர் போல மீன் பிபிக் கவும் சீட்டு விளையாடவும் உணவு சமகைக் கவும் இடையிடையே சடலமாக ஆற்றில் மிதக்கக் கூம்

பண்ணைப் பற்றிப் பச்சு வறூ ஏதோ கதை பச்சுவது போல..... இது என்ன, எந்தக் கதையைத் தொடரலும் சாதாரண மனிதர்கள் என்னவோ பிறழ்ந்த மனமும் மிளையும் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று ஒரு வித கசப்பு உணர்வு மனதில்.

புத்தகத்தை மறே கொண்டு பபிக் கவில்லை. ஆனால் சிங்கத்திரும் அவர் நண்பர்களும், அவர்களில் சிலர் எனக்குப் பரிச்சயமானவர்கள், இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக் கபிப் பச்சு கதைகளைத் தரேந்தெடுத்து மொழிபெயர்த்து....அவர்கள் தீ விரத்துக்கு ஒரு மரியாதை நான் தர வேண்டும். நான் எங்கோ தவறு செய்யக் கப்டும். மறுபடியும் பபித்துப் பார்ப்போமே என்று தோன்றியது. டால்ஸ்டாய்க்கு ஷ்கேஸ்பியரையே குறை சொல்லத் தோன்றியிருக்காது. இவர்களில் யார் குறைந்தவர்கள்? பார்வகையும் ரசனையும் வறூபடுகிறது தானே. ஒரு வாசிப்பில் எதையும் தள்ளிவிடக் கப்டாது என்று தோன்றிற்று.

இடவெளி என்ற கதையில் ;பதினெட்டு வயதில் கணவன். மனைவிக் கு வயது பதினேழு. கார்வர் மாதிரியே. கார்வருக்கு நிகழ்ந்த மாதிரியே அந்தச் சிறு வயது தம்பதியருக்கு ஒரு குழந்தை. கார்வர் மாதிரி, அவர் கதைகளில் வரும் அனகேரபை போல இவனுக்கும் வேட்டையாட்வதில் பிரியம். மதுபானமும் எப்போதும் கையில். தன் அப்பாவின் சினகிதர் கார்லுக்கு டெலிபோன் செய்து மறுநாள் காலனைந்து மணிக் கு வாத்து வேட்டைக்குப் போவதென்று தீர்மானிக்கிறார்கள். அவள் "போகவேண்டாம், குழந்தைக்கு உடம்பு சரியில்லை" என்கிறாள். அவன், "கார்ல்காத் திரும்பார் போயே ஆகவேண்டும்" என்று பபிவாதம் பபிக்கிறான். தகராறு வலுக்கிறது. அவன் காரை எடுத்துக் கிளம்பி விடுகிறான். கார்லவீட்டுக்குப் போனால் அவர் இவன் வரவில்லையே என்று காத் திரும்புததாகவும் குழந்தைக்கு உடம்பு சரியில்லையென்றால் சொல்லியிருக்கலாமே, இன்னொரு நாள் போனால் போகிறது என்று சொல்கிறார். இவன் மனம் சமாதானமாகி வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகிறான். பபிசலில் பிரிந்த தம்பதியரிடையே திரும்பவும் இணக்கம்.

கார்வரின் எழுத்து மிக நுணுக்கமானது. விவரங்கள் நிறைந்தது. அவரது வாழ்வனுபவம் சார்ந்த சித்திரிப்பு பறும் மனிதர்களும் சம்பவங்களும் அனகே கதைகளுக்கு உயிர் தருகின்றன. சில சமயங்களில் அது விசித்திரமாகவும் சில சமயங்களில் மிக நகிழ்ச்சி தரும் தருணங்களாகவும் இருக்கின்றன. தன் மனைவிக் கு வாத்து வேட்டை பறறிச் சொல்லும் போது வாத்துகள் சுவாவத்தில் ஒரு ஜோடியாகவே வாழ்கின்றன. அவை ஜோடி பிரிந்து வறூ வாத்துக்களோடு வாழ்வதில்லை. ஜோடியை இழந்த ஒரு வாத்து கபட்டத் தோடு வாழ்ந்தாலும் தனித்தே செல்லும் என்றெல்லாம் விவரிக் கிறான். "நீ சூட்டும் வாத்து தன் ஜோடியை இழக்கும் இல்லையா? என்று ககே கிறாள். ஆமாம் என்கிறான். தனித்து விடப்பட்ட வாத்தையும் சூடாவாயா? என்று ககே கிறாள். ஆமாம் வேட்டையில் இதெல்லாம் நறும் தான் என்று பதில் சொல்கிறான். அந்த சகஜ பாவம் ஒரு கணம் நம் மனை அதிரவகையும். அவளும் அதைக் ககேட்டு துணுக்கிடுகிறாள் தான்.

இம் மாதிரியான சாதாரண சம்பவ விவரிப்புகள் சில சமயம் பறும் எழுச்சி அசாதாரண கணங்களையும் நகிழ்ச்சிகளையும் தந்து விடுகிறது. கதீட்ரல் என்ற கதை அசாதாரண சந்திப்புகளையும் மனிதர்களையும், கொண்டது. மனைவி சொல்கிறாள், தான் முன்னர் சியாட்டிலில் இருந்த போது, பணத் தேவகை காக தொல்பச்சியில் கிடைத்த ஒரு உதவியாளாக வேலையில் சரேந்தாள். அவள் உதவி வேண்டியது ஒரு பார்வையற்ற

